

ЕВЪРЛЕС

САРА ХОЛАНД

Превод от английски език

Лили Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Everless*

Copyright © 2018 by Glasstown Entertainment, LLC.

All rights reserved.

Превод Лили Илиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2234-2

На погнетеайте ни, за всиуките ни разкази

1

A decorative flourish consisting of a central stylized figure with arms raised, surrounded by symmetrical leaf-like patterns and scrolls.

Повечето хора намират гората за плашеща, вярвайки в старите приказки за феи, които могат да замразят времето в кръвта ти, или вещици, непочтени колкото и самия Алхимик, които могат да уловят като в капан цяла вечност в едно дихание. Но аз не се боя от феи – гората крие истинска опасност. Крадци, които се спотайват в очакване с груби ножове и алхимичен прах на коланите си, за да източат кръв за закупуване на време от всеки, който се осмели да напусне неприкосновеността на селото. Ние ги наричаме кръволоци. Именно заради тях татко не обича да ходя на лов, ала просто не разполагаме с друг избор.

Но през зимата няма разлистени шубраци, които да скриват крадците, няма чуруликащи птици, които да заглушат стъпките им. Освен това аз познавам тези гори по-добре от всеки друг. Винаги съм обичала природата тук, начина, по който преплетените клони отгоре скриват слънцето и спират хапещия зимен вятър. Бих могла да стоя навън цял ден или просто да вървя безспирно през дърветата, блеснали от фини легени паяжини, да крача през лъчите слънчевата светлина, процеждащи се като остриета. Довиждане...

Фантазии. Никога не бих оставила баща си сам... и най-вече не, ако той е...

„Той не е...“ – казвам си аз.

Лъжата замръзва в зимния въздух и пада на земята като сняг. Аз ритвам към него с върха на ботуша си.

Татко казва, че някои от гърветата в гората са на хиляда години. Били са тук, преди който и да било от сега живите да се роди, дори и преди Кралицата, дори и преди Алхимика и Магьосницата да обвържат времето с кръвта и метала, ако изобщо някога е имало такова време. Тези гървета ще се издигат нависоко дълго след като вече сме си отишли от този свят. И въпреки това те не са хищници като вълците или хората. Корените под краката ми не съществуват в продължение на векове, карайки другите растения да изсъхват и посивяват. И времето им не може да бъде източено от тях.

Ако можеше само да приличаме повече на гърветата...

Безполезен, старият мускет на татко тежи върху гърба ми. Не съм се натъкнала на дивеч в продължение на километри, а след няколко часа ще мръкне и сергиите на пазара ще съберат сениците си една подир друга. Скоро ще трябва да вляза в града и да се изправя пред търговеца на време. Надявала се бях, че ловът ще успокои нервите ми и ще ме подготви за онова, което се налага да сторя. Но сега се чувствам просто още по-уплашена.

За Крофтън утре е денят за плащане на рентата. Както всеки месец, семейство Гърлинг ще попълни хазната си с нови запаси желязо от нашата кръв, твърдейки, че им го дължим заради тяхната закрила. Тяхната земя. Миналия месец, когато не можахме да платим, бирникът ни остави на мира само с предупреждение – татко изглеждаше толкова болен, а аз толкова млада – но това не беше в знак на доброта. Този месец ще поиска двойно, дори може би повече. Сега, когато вече съм на седемнайсет и законово ми е позволено да продавам годините

си чрез своята кръв, съм наясно какво трябва да направя.

Татко ще побеснее, ако е запазил разсъдька си.

„Само още един опит“ – отбелязвам наум, когато поадам на малка рекичка, минаваща през дърветата. Ромоленето ù е замлъкнало, замръзнала е отгоре, но отдолу, под леда, бързо трепка нещо зелено, кафяво и златисто: пъстърва, която шава и се движи по някакво невидимо течение. Жива, под целия този лед.

Мигом коленича и разбивам леда с приклада на пушката. Чакам водата да се утаи, очаквам проблясването на люспите и от отчаяние отправям мъчалива молба към Магьосницата. Кръвната монета, която тази пъстърва би ми донесла, няма да покрие дори съвсем мъничка част от дълга на татко, ала не искам да отида на пазара с празни ръце. Няма да го сторя.

Съсредоточавам се, пожелавайки си пренускащото ми сърце да се успокои.

И тогава, както става понякога, светът, изглежда, се забавя. Не, не изглежда. Клоните наистина спират да шепнат сред вятъра. Спира и почти недоловимото хрущене на снега, който се топи по земята, като че светът е притаил дъх.

Поглеждам надолу към бледия отблясък в калната вода – той също е захванат в диханието на времето. Преди мигът да отлети, нападам и пъхвам голата си ръка в потока. Шоът от студа пролазва нагоре по китката ми и притъпява усещането в пръстите ми. Когато се протягам към нея, рибата остава неподвижна – смаяна – сякаш иска да бъде хваната. Когато склъчвам ръката си около хлъзгавото ù тяло, концентрацията ми се нарушава и времето наново ускорява своя ход. Рибата, само мускули, се гърчи в хватката ми и аз се задъхвам, като едва не я изпускам. Преди да смогне да се изтръгне на свобода, я издърпвам силно от водата и я хвърлям в торбата си с един-единствен отработен жест. В продължение на секунда наблюдавам с леко отвращение как рибата

се мята вътре, карайки зеблото да потренива. После торбата става неподвижна.

Не знам защо понякога времето така забавя своя ход... напълно случайно. Вслушвайки се в думите на татко – нещо, което пазя в тайна – но веднъж той видял как от един мъж източили кръв, равняваща се на двадесет години, заради твърдението му, че можел просто с махване на ръката си да накара един час време да потече назад. Ако татко ме е научил на нещо, то е, че да държи главата си наведена, означава да бъда в безопасност. Съмнителните, долнопробни вещици, като Кала в нашето село, биват толерирани за забавление на суеверните – стига да си плащат рентата. Обичах да се отбивам при Кала и да слушам историите ѝ за това, как времето се лее на вълни, забавя своя ход, понякога дори причинява пукнатини или трусове в земята, докато татко не ми забрани да ходя в нейния джюкян. Все още си спомням миризмата в него – аромат на подправки, примесени с кръвта от гревните обреци.

Мнозина твърдят, че не вярват във вещици и митове, точно както отхвърлят разказите за душата на Алхимика, която се крие в гората и злостно лови малки деца, за да пролее кръвта им и да гледа как времето им се просмуква в земята. Ала същите тези хора все още избягват гората.

Пъхвам ръце под мишниците си, за да ги стопля, и пак се навеждам над реката, мъчейки се да се съсредоточа. Повече не се появява никаква риба и слънцето бавно спуска лъчите си ниско през дърветата.

Тревогата стяга стомаха ми на възел.

Не мога да отлагам отиването го пазара повече.

От години знаех, че в крайна сметка ще се стигне до това, но въпреки всичко проклинам под носа си. Обръщайки се обратно към града, надявам през рамо капещата торба. Отдалечила съм се повече от обичайното и сега съжалявам, тъй като снегът се просмуква през износените ми ботуши, а дър-

ветата запречват остатъците от топлината на гения.

Най-накрая гърветата оредяват и отстъпват място на водещия към града черен път, който е разбит и превърнат в замръзнала кал от стотиците колела на каруци. Крача с мъка по него, потискайки чувствата си преди приближаването на пазара. Преследват ме мисли за ножа на търговеца на време, както и за шишенцата, които чакат да бъдат напълнени с кръв. А сетне и за кръвта, която очаква да се превърне в монети, и за вълната от изтощение, която съм чувала, че следва, когато той източва време от вените на човека.

По-лошо от това обаче е мисълта да се вслушам през тънките стени на колибата, докато тамко се мята и върти върху сламената си постеля. Магьосницата знае, че той се нуждае от отгих. През последния месец го видях да се топи пред очите ми като зимна луна. Сигурна съм, че очите му посивяват – знак, че времето на човек изтича.

Ако можеше само да няма толкова просто обяснение за тази сутрин, когато той забрави рождения ми ден.

Тамко никога не е забравял рождения ми ден преди. Нито веднъж. Ако можеше само да си признае, че продава време, макар да го молах да не го върши, и да ми позволи да му дам няколко години. Ако можеше само Магьосницата и Алхимика да са истински, а аз да ги заключа и да поускам настойчиво да намерят начин да му въздадат гълъг живот.

Ами ако... не мога да се изправя очи в очи с мисълта... ами ако му остава едва месец или ден живот?

В паметта ми изплува споменът за една стара просякиня в Крофтън, която бе продала кръвта от последната си седмица живот за паница супа и която се препъваше от врата на врата, поздравяваше всеки човек в града и се молеше за кръвни монети, стигащи за един или два дни живот, или дори само за къшей хляб. Най-напред тя забрави имената на хората, после напълно забрави облика на селото и се заскита из полетата,

разпервайки ръка, за да почука във въздуха.

Двамата с татко я открихме свита на кълбо в пшеницата, а кожата ѝ беше студена като лег. Времето ѝ бе изтекло. Но всичко беше започнало със забравянето.

Мислейки за нея, се затичвам. Кръвта ми ме подканя да побързам, умоляваща да бъде превърната в монета.

Крофтът напомня за себе си най-напред с няколко времевидни стълба дим, а после с мозайка от покриви, които надничат над хълмовете. Тясната пътека, водеща към нашата колиба, свива на изток от главния път доста преди селото. Подминавам я и продължавам да вървя към врявата и пушека на пазара.

Отвътре зад ниската каменна стена, която грубо очертава периферията на селото, редиците къщички се наклоняват една към друга подобно на скупчена тълпа, сякаш, като са близо, ще съумеят да гържат надалече студа или гората, или протяжното изсмукване на време. Хората сноват край мен със скрити под пластове дрехи тела и сгушени в раменете глави, за да се предпазят от вятъра.

Пазарът не е нищо повече от продълговат участък от кални калдъръмени камъни, при които се пресичат три пътя. Претъркан и шумен е този следобед – рентата се дължи от всички в рамките на утрешния ден, а мястото е препълнено от продаващи хора. Мъже в груби селски дрехи и жени със завързани за гърбовете им бебета се пазарят над топове плат, самуни хляб и кокали от добитък, изобилстващи от костен мозък, без да обръщат внимание на шепата просяци, които се скитат от сергия на сергия, а постоянно повтаряният от тях рефрен – *Един час? Един час?* – се губи в общото оживление. Въздухът е задушен от пушека на огньовете, върху които се приготвят мазни ястия.

Безкрайна опашка от хора се вие от магазина за търговия

с време на Едуин Дуейд; с татко едва ли сме единствените, които всеки месец се борят да свържат двата края. Гледката винаги причинява болка в стомаха ми – десетки хора се нареждат край стените, чакайки от кръвта им да бъде източено време живот, за да бъдат изковани от него кръвножелезни монети. Знам, че трябва да се присъединя към тях, но някак не мога да се заставя да заема място на опашката. Ако татко узнае...

По-добре първо да си намеря нещо за ядене, за да подкрепя силите си, преди да продам своето време. А може да продам и улова си, колкото и да е малък.

Отправлям се към сергията на месаря, където приятелката ми Амма стои зад тезгяха и раздава резени сушено месо на група ученички в чисти престилки. Спазъм от смесица между носталгия и завист преминава през мен. Можеше и аз да съм едно от онези деца. Някога бях. След изгонването на татко от Евърлес, именето на семейство Гърлинг, пристъпът на гняв, когато разсъждавам за това, ми е толкова познат, колкото и ударите на собственото ми сърце – той похарчи спестяванията си за книги и хартия за мен, за да мога да ходя на училище. А когато зрението му се влоши, парите за книги и хартия свършиха. Татко ме научи на всичко, което той самият знаеше, но това не е същото.

Отърсвам се от мисълта и махвам с ръка на Амма, когато тя на свой ред ме забелязва. Усмивва ми се, сбръчквайки белега, който прорязва надолу едната ѝ буза – блестяща линия на фона на тъмнокафявата ѝ кожа. Това е следа от нападението на крадци на кръв над родното ѝ село, атака, при която баща ѝ загинал, а майка ѝ останала едва с няколко дни живот в кръвта си. Тя се вкопчила в живота за достатъчно дълго, та да смогне да доведе гъщерите си в Крофтън, преди времето ѝ да изтече напълно, изоставяйки Амма да се грижи сама за малката си сестра Алиа.

На Амма, а вероятно и на много от ученичките, през които с усилие си проправам път, омразата ми към семейство Гърлинг би изглеждала гребнава. Гърлинг пазят градовете си от крадци на кръв и разбойници и контролират търговията. За закрилата, която предлагат, те очакват лоялност и, разбира се, кръвно желязо всеки месец. Безопасността е причината, поради която с татко живеехме на техните земи, дори и след като бяхме прогонени за опожаряването на ковачницата преди всичките тези години. Дори ако това означава, че Лиъм Гърлинг е наблизо. Никои не обича семейство Гърлинг, но всички се страхуват от тях.

Спомням си Евърлес – облицовани с кадифе коридори и блестящи бронзови врати, а обитателите му се носят наоколо в злато, коприна и бижута. Никои Гърлинг не би ви издебнал в гората, за да пререже гърлото ви, но въпреки това те са крадци.

– Чух, че са определили датата за първия пролетен ден – изпада във възторг една от ученичките.

– Не, по-рано е – настоява друга. – Той е толкова влюбен, че не може да чака до пролетта, за да се ожени за нея.

Слушам ги с половин ухо, но знам, че бърборят за онова, което явно е единствената тема в устата на всички тези дни – сватбата на Роан, свързването на двете най-могъщи семейства в Семпера.

„Сватбата на лорд Гърлинг“ – поправам се аз. Той не е плавното момче с редки зъби, което познавах и което често се присъединяваше към децата прислужници за игра на криеница. Щом се ожени за Ина Голд, повереницата на Кралицата, той ще стане толкова знатен, все едно е син на Нейно величество. Кралство Семпера е поделено между пет фамилии, но родът Гърлинг контролира повече от една трета от земята. Сватбата на Роан ще ги превърне в още по-силни. Амма обръща поглед към мен.

- Хайде - подема тя, правейки знак на ученичките да си тръгват. - Стига толкова бърборене!

С пламнали лица, те се втурват като вихрушка от твърде ярки цветове. Амма, която е абсолютна тяхна противоположност, изглежда изтощена с вързаната си плътно назад коса и кръгове под очите. Знам, че сигурно е била на крак още преди изгрев слънце, за да реже месо. Изваждам мижавата си пъстърва и я слагам върху кантара ѝ.

- Дълъг ден, а? - ръцете ѝ вече сърчно увиват рибата в хартия.

Усмивам ѝ се, доколкото ми е възможно.

- Ще бъде по-добре през пролетта.

Амма е най-близката ми приятелка на света, но дори и тя не знае колко зле са станали нещата за татко и за мен. Ако знаеше, че се каня да дам кръв, щеше да ме съжали, или още по-лошо - щеше да ми предложи помощ. Не желая това. Има си достатъчно грижи.

Тя ми подава някаква окървавена, едночасова монета за рибата и добавя резен сушено месо като подарък за мен. Когато ги поемам, Амма не отдръпва ръката си от моята.

- Надявах се да наминеш днес - казва ми по-тихо. - Има нещо, което е необходимо да ти кажа.

Пръстите ѝ са ледени, а тонът ѝ е твърде сериозен.

- Какво? - питам аз, стараяйки се да запазя гласа си безгрижен. - Да не би Джейкъб най-накрая да те е помолил да избягаш с него?

Джейкъб е местно момче, чието очевидно увлечение по Амма бе тема на нашите шеги от години. Тя поклаща глава и не се засмива.

- Напускам селото - казва тя, все още стискайки здраво ръцете ми. - Ще работя в Евърлес. - И се усмивва несигурно.

Усмивката изчезва от собственото ми лице, а в гърдите ми се разлива студ.

- Евърлес – повтарям вцепенена след нея.

- Джулс, чух, че плащат една година за всеки месец работа – сега очите ѝ светят. – Цяла година! Можеш ли да си представиш?

„Година, която са откраднали от нас“ – мисля си аз.

- Но... – гърлото ми се е стегнало. През повечето време се опитвам да гържа спомените за Евърлес и детството си настрана. Но лицето на Амма, изпълнено с надежда, връща всичко това и то ме връхлита като потоп – наподобяващите лабиринт коридори, просторната морава, усмивката на Роан. После споменът за пламъците изгаря всичко друго. Изведнъж долавям горчив вкус в устата си.

- Не си ли чувала слуховете? – питам аз. Усмивката ѝ угасва и аз мълквам, защото не искам да помрача нейното щастие. Ала не мога да взема гумите си обратно, така че вместо това продължавам да я обработвам. – Че те наемат само момичета. Хубави жени. По-старият лорд Гърлинг се отнася със слугите като с играчки.

- Явно е риск, който ще се наложи да поема – казва тихо тя. Ръцете ѝ пускат моите. – Талиа също отива, мъжът ѝ пропиява на хазарт времето им – мога да видя гнева в очите ѝ. Талиа ѝ е като майка и Амма побеснява, като я гледа как страда. – Никой няма работа. Евърлес е единственият реален шанс, с който разполагам, Джулс.

Искам да продължа да споря, да я убедя, че съдбата на едно момиче в Евърлес е неблагоприятна и унижителна, че всички те се превръщат просто в дължност без собствено име, ала не мога. Амма има право – тези, които служат на Гърлинг, са добре платени, поне според стандартите на Крофтън, въпреки че монетите кръвно желязо, с които им плащат, са взети – откраднати – от хора като Амма, като мен и татко.

Но аз знам какво е да си гладен, а Амма не споделя омразата ми към семейство Гърлинг, нито пък онава, което знам за

тяхната жестокост. Ето защо аз ѝ се усмихвам по най-добрия възможен начин.

– Сигурна съм, че ще бъде чудесно – заявявам, надявайки се, че тя не долавя съмнението в гласа ми.

– Само си помисли, ще видя Кралицата със собствените си очи – изпада във възторг Амма. Тамко тайно презира Кралицата, но за повечето семейства тя е едва ли не богиня. Би могла и да бъде – тя е жива от времето на Магьосницата... Спасила е Семпера от нашественици преди петстотин години, потушила е въстание и оттогава е на власт. – И Ина Голд. Предполага се, че е много красива.

– Е, щом се омъжва за лорд Гърлинг, със сигурност трябва да е – добавям весело аз.

Но стомахът ми се свиба при мисълта за лейди Голд. Всички знаят нейната история: сираче като мнозина грузи, изоставена като бебе на скалистите брегове в близост до двореца край морето на Семпера. Вероятно родителите ѝ са били още по-отчаяни, отколкото са селяните в Крофтън. Тя привлякла вниманието на придворната дама на Кралицата, която я отнесла пред трона, а Кралицата така се разчувствала от съжаление, че осиновила момичето и отгледала Ина Голд като свое дете.

Сега тя е на седемнайсет. На същата възраст като Амма и мен, но ще наследи трона и кралската банка за време и ще живее векове наред. И времето ѝ ще бъде изпълнено с пиршества и балове, с неща, които дори не мога да си представя, и то без да се вълнува особено за мен и всички останали, които изгаряме в своя нищожен живот извън стените на двореца.

Казвам си, че завистта, заседнала в гърлото ми, е заради това, а не защото тя ще стане съпруга на Роан.

– Ти също може да гойдеш, Джулс – изрича тихо Амма. – Няма да е толкова зле, ако сме заедно, за да се грижим една за друга.

За секунда си го представям – тясната столова и всекидневна на прислугата и огромното пространство на моравата, величествените мраморни стълбища. Ала е невъзможно. Тамко никога не би го понесъл. Принудени бяхме да избягаме от Евърлес, да избягаме от семейство Гърлинг. Именно заради тях гладуваме днес. Заради Лиъм.

– Не мога да изоставя татко – казвам аз. – Знаеш го.

Амма въздъхва.

– Е, ще се видим, когато се върна. Искам да спестя достатъчно време, за да отида отново в училище.

– Защо пък да спиращ дотук? – закачам я аз. – Може някой благородник да се влюби в теб и да те отведе в някой замък.

– А какво ще прави тогава Джейкъб? – отвръща тя и намигва, а аз се засмивам насила. Изведнъж осъзнавам колко самотна ще бъда през дългите месеци, в които Амма няма да я има. Обзета от внезапен страх, че никога повече няма да я зърна, я пригръпвам към себе си и я прегръщам. Въпреки дългите часове, които е прекарала в отстраняване на кости и жили, косата ѝ все още мирише на диви цветя. – Довиждане засега, Амма.

– Ще си гойда, преди да усетиш – казва тя. – Пълна с истории.

– Не се и съмнявам – казвам аз. Онова, което не казвам, е, че само се надявам те да имат щастлив край.

Застоявам се с Амма толкова дълго, колкото мога, но слънцето не спира своя ход надолу. С натежал от ужас стомах се отдалечавам към търговеца на време. Промушвам се между сергиите, за да намеря края на все още твърде голямата опашка, извиваща се към вратата на Дуейд с нейния жълто-кафяв знак на пясъчен часовник. Заг нея ще се натъкна на блясъка на острието, както и на праха, който превръща кръвта и времето в желязо.

Държа очите си сведени към земята в опит да избегна погле-

гите на хората, напускащи магазина – бледи, задъхани и малко по-близо до смъртта. Старая се да си внуша, че някои от тях никога повече няма да посетят търговеца на време, че игната седмица, след като си намерят работа, те ще се приберат вкъщи, ще разтворят кръвното желязо в чая си и ще го изпият. Но това не се случва тук, в Крофтън, поне аз никога не съм го виждала. Ние винаги само даваме своята кръв, винаги само продаваме.

След няколко минути някаква суматоха привлича вниманието ми и аз вдигам очи нагоре. Трима мъже излизат от магазина: двама бирници, мъже от Евърлес, върху чиито гърди блести семейният герб, а на коланите им се полъшват къси мечове, и между тях – Дуейд, търговецът на време, когото те държат здраво в ръцете си.

– Пуснете ме! – вика Дуейд. – Не съм направил нищо лошо.

Тълпата се разжужава и чувствам как паниката обзема всички. Със сигурност в магазина на Дуейд редовно се осъществяват немалко на брой незаконни дела, но полицията на Гърлинг винаги ги бе оставяла да минат с намигване, кимване и едномесечна монета, мушната от ръка в ръка. Търговецът на време може да е мазен и алчен, но ние всички имаме нужда от него в един или друг момент. Аз се нуждая от него днес.

Докато Дуейд се бори безполезно с чиновниците, над площада се разнася тропотът на копита. В миг всички притихват, а Дуейд все още е притиснат между ръцете на бирниците, когато някакъв млад мъж върху бяла кобила изниква иззад ъгъла и пристига наскоро пазара с надяната заради студа качулка.

Роан. Въпреки волята ми сърцето ми подскача. През изминалите няколко месеца, откакто вече бе станал пълнолетен, Роан Гърлинг беше започнал да посещава селата, които семейството му притежаваше. Първия път, когато се появи, едва го познах – слаб и ослепително красив, но сега винаги, когато ходя на пазар, тайно се надявам да го зърна, макар да знам, че

той никога няма да ме забележи. Ще ми се да го мразя заради хубавите му грехи, заради начина, по който се оглежда наоколо с тази лека, благосклонна усмивка, напомняйки ни, че притежава всяко дърво, колиба и камъче по пътя. Ала независимо от това колко се опитвам, спомените ми за Роан се коренят твърде на дълбоко, за да го мразя. Пък и бирниците са по-снизходителни, когато той е наблизо. Каквото и да се случва с Дуейд, Роан ще му сложи край.

Когато обаче отново надзъртам към мястото пред магазина, изражението на Дуейд, притиснат между двамата стражи, не разкрива облекчение. А абсолютен страх.

Объркана, аз се обръщам, докато младежът отмята назад качулката си. Има солидни, широки рамене, златиста кожа и тъмна коса. Но в същото време той е и самата строгост – буйни вежди, грубоват нос, високо, аристократично чело.

Дъхът изчезва от гробовете ми.

Не е Роан. Лиъм е. Лиъм, по-големият брат на Роан, за когото мислех, че е безопасно далеч и изучава история в някоя обрасла с бръшлян академия край океана. Лиъм, който в продължение на десет години бе бродил в кошмарите ми. Сънувала бях нощта, в която избягахме, толкова често, че не съм в състояние да отдели кошмара от спомена, но татко се постара да запомня едно-единствено нещо: Лиъм Гърлинг не беше наш приятел. Лиъм се опита да убие Роан.

Само няколко години по-късно той ни откри с татко в къщичката ни извън Родшър. Боричкането им ме събуди посред нощ и щом излязох от спалнята си, баща ми ме сграбчи за ръката и избягахме за втори път.

Парализирам се, завладяна от усещането, че най-лошите ми сънища са оживели – след всичките тези години той ме намери, намери баща ми... отново. Знам, че трябва да се обърна, но не мога да откъсна очите си от него, не мога да спра да си представям това лице такова, каквото беше преди десет години,

вперено в мен с омраза през стената от дим в деня, в който
избягахме от Евърлес забинаги.

Чувам гласа на татко в ушите си: *Ако някога видиш Лийм
Гъраинг, бягай!*

2

Дори на десет години Лиъм беше студен и дистанциран. Той замина в училище с пансион след по-малко от година, откакто бяхме напуснали имението, но татко често говореше за слуховете, които се носеха за него из земите на семейството му. Служите от Евърлес, които идваха в Крофтън с поръчки, разказваха, че тихото му изражение можело да се превърне в ярост за миг, както и че родителите му се бояли от него и го отпратили надалече. Но онова, което бе подтикнало Лиъм да блъсне брат си към огъня в ковачницата на татко или да ни преследва в Родшър, не беше яростта. А жестокостта. Не мога и да си представя колко би могла да е нараснала злобата му през годините оттогава.

Сега, когато се свивам до най-близкия вход на някаква къща, се чудя как изобщо съм го объркала с Роан. Момчетата са еднакви на ръст, с едни и същи силни тела и черни къдрици, но докато косата на Роан е непокорна, тази на Лиъм е събрана и пригладена назад от лицето му. Устата му е тънка, сурова резка, очите му са хлътнали и е невъзможно да надникнеш в тях. Извисявайки се над тълпата върху коня си, той прилича на статуя, изопнат като струна върху седлото – горд, непре-

клонен и вечен. Гледа отвисоко към нас – опашката от хората, чакащи да се срещнат с Дуетг.

Твърде късно е, посягам да вдигна качулата си, но погледът му вече е върху мен. Въобразявам ли си, че спира за миг, а очите му обхождат лицето ми? В гърлото ми е заседнал страх, а ръцете ми треперят, докато издърпвам качулата върху косата си. Искане ми се да се обърна, да избягам от опашката, но това само ще ме накара да придобия още по-позорителен вид.

За щастие, нисшите градски жители явно не привличат интереса на Лиъм. Погледът му минава край мен и той свежда очи надолу към мястото, където стражите му държат Дуетг между себе си.

Старият търговец на време изглежда ужасен. В тази ситуация Роан би наредил на хората си да го пуснат, но всеки може да разбере от изражението в очите на Лиъм, че в него няма нищичко от добротата на брат му.

– Моля ви... – толкова е тихо, че съм в състояние да чуя умоляващия глас на Дуетг от мястото, където стоя. – Господарю, това беше невинна грешка, нищо повече.

– Нарушил си закона. Източил си време от кръвта на дете – гласът на Лиъм сега е по-дълбок, но толкова студен, колкото и когато беше малко момче. – Отричаш ли го?

Навсякъде около мен сенките на незабравена болка пробягват по лицата на някои хора и аз знам, че това са родителите от опашката. Времето на децата е непредсказуемо, трудно е да се измери и да се изиска законно, освен това е лесно да се източат твърде много и случайно да се убие дарителят. Мнозина обаче не са имали избор и затова си представям, че да гледаш как детето ти дава кръвта си, само по себе си е наказание, по-жестокото от всичко, което един Гърлинг е способен да измисли.

– Откъде можех да знам, че тя е още дете? – Дуетг се взира в Лиъм като обезумял, а от устните му едно след друго се ронят безполезни извинения. – Вярвам само на онава, което ми е

казано, господарю, аз съм просто един слуга...

Гласът на Лиъм, леден и остър като нож, разсича въздуха:

- Отведете го в Евърлес. Източете му кръв за една година.

Дуейд спира внезапно.

- Цяла година? - в продължение на миг той изглежда просто слусан. После паника обзема цялото му лице. - Лорд Гърлинг, моля ви...

Бирниците повличат Дуейд към една чакаща кола с впрегнати коне. Лиъм помръдва крака си, сякаш се кани да слезе от коня, и стомахът му се преобръща от загене. Изведнъж долавям опасността, че може да припадна. Докато вниманието на Лиъм е насочено другаде, аз снишавам глава в раменете си и припряно се отдалечавам от опашката към една алея, по която мога напряко да се прибера вкъщи.

В края на пазара надзъртам назад. И мигом ми се приискава да не съм го сторила. Хората се разотиват от магазина на търговеца на време, но Лиъм е все още там и гледа право към мен. Сърцето ми прескача и за момент, който трае прекалено дълго, замръзвам, впримчена от пронизващия му поглед. Ако ме познае...

Бягай! - чувам гласа на баща си.

Ала той забива пети в коня си и го обръща встрани, обратно към главния път, сякаш няма търпение да се отърве от толкова достойно за презрение място като нашето село. Чувам собственото си накъсано дишане в ушите си, когато аз също се обръщам и забързвам към дома.

Когато излизам от селото и се озовавам в нашето голо пшенично поле, паниката, която помрачава ума ми, леко поизбледнява и се утаява само дълбокият, неизбежен страх в стомаха ми, който Лиъм предизвика с погледа си. Сънувала бях кошмари след нощта, в която бяхме прокудени от Евърлес - изпълнените с гим нощни издевателства, причинени от този пожар, се превръщаха в сънища, в които ме преследваха убийци без

лица. Има нещо там, дебнещо иззад ъглите, но единственото, което си спомням от онази нощ, са огънят, ужасът и пронизващата миризма на нажежен метал и горяща слама, която пак ме блъсва в ноздрите, докато си представям очите на Лиъм.

Изминали бяха десет години, откакто ме бе видял за последен път, напомням си отново и отново. Двамата с татко бяхме просто слуги, а аз бях едно седемгодишно момиченце с топчести колене и боне на прислужница. Няма причина той да ме познае.

Едва когато съзирам къщичката ни с издигащата се от комина тънка струйка дим, си припомням, че имах намерение да донеса нещо за вечеря у дома. Резенът сушено еленско месо, което ми даде Амма, ще трябва да ни стигне за тази вечер. Заради татко се надявам, че едночасовата монета, която получих за пърстварата, ще си струва празния корем.

Слънцето потъва още по-наголу. Поглеждам на запад към хоризонта, където небето е обточено със сиво и златисточервено. Още един изживян ден.

Върху задната ни врата виси повехнал венец от вечнозелени клони, а на прозореца се вие орнамент, напомнящ змия, който усуква като геме от тел и пирони. Майка ми очевидно вярваше в тези талисмани. Татко разправя, че тя часове наред връзвала борови клонки с конец или полирала своята дървена гървена фигурка на Магъосницата – грациозна осанка с часовник в едната ръка и нож в другата, която седи на прозореца за закрила и дълголетие. Подобна статуя, макар доста по-голяма и не толкова красива, се издига близо до западната стена на Крофтън, където вярващите – или отчаяните – молят за благословия. Въпреки че не го изрича на глас, знам, че баща ми пази тези неща у дома, за да почита паметта на майка ми. Също като мен, и той не вярва в тях. Ако Магъосницата съществува, тя не чува нашите молитви.

Придвижвам се бавно вътре в неосветената кухня, очак-

вайки очите ми да свикнат с мрака, боейки се от мига, в който ще се изправя пред баща си с празни ръце. Ала не защото татко ще се разстрои заради мен – той никога не го прави – а защото съм болезнено наясно относно изтънялото му, източено тяло и треперенето на ръцете му. Какво ли щеше да е забравил, докато ме нямаше – името ми, лицето ми? В паниката си заради Лиъм Гърлинг и суматохата, която той причини, от ума ми се бе изпарило всичко за рентата. А сега, когато Дуейд бе откаран в Евърлес, за да му бъде източена кръв от търговеца на кръв на семейство Гърлинг, каква надежда имам да му продам кръв, преди бирникът да гоуде?

В другата стая се разнася някакъв непознат глас и аз замръзвам. Думите са заглушени от припукващия огън, но мога да различа, че гласът е мъжки. Страхът пак ме пронизва. Дали Лиъм ме бе познал в крайна сметка? Дали бе изпратил някого да ме последва?

Пристъпвам към прага и гъръвам завесата. И спирам.

Отнема ми един секунда, за да проумея сцената пред мен. Събирачът на рентата, мъж от Крофтън, който ходи всеки месец от колиба на колиба, подобно на болест, сега срещу баща ми близо до огнището. Погранил е, или поне е по-рано от обичайното. Върху грубата дървена маса между тях са наредени предмети: малка месингова купа, стъклено шише, сребърен нож. Същите предмети, които се намират върху тезяха на търговеца на време в магазина му със стъклена витрина. Инструментите, с които източва време.

Татко ме поглежда. Помътнелите му очи се разширяват.

– Джулс – казва той, мъчейки се да се надигне от масата. – Не очаквах да се върнеш, преди да се стъмни.

Сърцето ми трепва, *вече* е тъмно.

– Какво става? – питам аз, гласът ми е пронизан от сълзи, макар че знам... Бирникът отправя очи към мен, изглежда прекалено едър за малкия ни дом.

Баща ми се отпуска обратно в стола си.

- Плащам рентата ни - казва той спокойно. - Защо не почакаш навън, наслаждавайки се на топлия ден?

Преди да смогна да отговоря, бирникът се намесва:

- Тогава значи четири месеца - тонът му е делови, леко отегчен. - За рентата за този месец и за миналия.

- Четири месеца ли? - аз правя крачка към масата, а гласът ми се извисява: - Тамко, не може да извършиш това!

Човекът на Гърлинг ме поглежда за малко, а сетне свива рамене.

- Това е глобата заради факта, че сте закъснели - очите му отново ме обхождат набързо, преди да се обърне към инструментите си. - Времето е за изразходване, момиче.

Това е познат израз в селото ни - защо да трупаме време, след като всеки ден е жесток, същият като този преди него и като този, който ще дойде след него? Да чуя подобно нещо от човек, който никога не е узнал що е глад или студ, кара пръстите ми да се свият в юмрук. Но вместо това изваждам от джоба си струващата час живот монета и му я подавам.

- Вземи това, а аз ще...

Бирникът ме прекъсва с кратък, лишен от шеговитост смях.

- Запази си часа, момиче - казва той. - И не се разстройвай толкова. След като времето на баща ти изтече, ти ще наследяваш тези дългове. Не бих искал да сме в лоши отношения.

Клетвата, която се канех да изрека гневно срещу него, замръзва в гърлото ми. *След като времето на баща ти изтече.* Като че той очаква това да се случи скоро. Измерил ли е кръвта на баща ми?

Тамко отмества поглед и стисва зъби, докато човекът се протяга за ножа, но баща ми го грабва пръв.

Той прилежно разрязва една линия върху собствената си длан, и то така спокойно, сякаш рисува с въглен върху хартия,

а не с нож върху кожата си. Бликва кръв.

- Четири месеца, да - повтаря той като ехо, докато взима някакво стъкло шишенце и го опира в дланта си, улавяйки малката струйка кръв в него. - Имам много за продаване.

И все пак не ми се струва, че си въобразявам начина, по който с всяка изминала секунда лицето му става все по-бледо и по-бледо, а чертите му се връзват все по-надълбоко, или начина, по който той се огъва малко, когато пълното шишенце е взето ръката му, затворено с коркова тапа и прибрано в чантата на служителя на Гърлинг. Протягам се и сграбчвам китката му, преди да успее да вземе второто шишенце.

- Не - с другата си ръка бутвам ножа настрана, така че баща ми да не може да го достигне. Бирникът ме наблюдава с вирнати вежди и аз се обръщам към него: - Четири месеца заради едномесечна рента? Трябва да има друг вариант.

- Джулс!

Пренебрегвам нежното смърряне от страна на баща ми и пак се извърщам към бирника. Той изглежда отегчен, което ме въбесява почти толкова, колкото и фактът, че взима от времето на татко. Но аз потискам гнева си и придавам на гласа си медена сладост, доколкото ми е възможно, която допълвам с подобаваща усмивка.

- Нека аз да ви продам от времето си, сър. Може да вземете пет месеца.

За миг в очите на мъжа проблясва интерес и ето че мога да си представя какво мисли той - би могъл да предаде рентата на Гърлинг и да остави допълнителния месец за себе си. Но тогава баща ми се намесва:

- Тя е на шестнайсет.

- На седемнайсет съм - заявявам, мразейки себе си за това, че думите ми карат веждите на татко да се събърчат от объркване. - Татко, вчера беше единайсетият ден от месеца. Аз съм на седемнайсет.

Бирникът снове с очи между нас, без да е сигурен на кого да повярва, а после изсумтява и тръсва глава.

- Не! Няма да си докарам на главата гнева на Магъосницата, като взема кръв от едно дете.

На Магъосницата или на Лиъм Гърлинг?

- Моля ви - обръщам се наполовина към татко, говорейки и на двамата мъже едновременно. - Никога не съм отдавала време. Мога да го спечеля обратно по-късно.

- Лесно е да кажеш, че ще го спечелиш обратно - изрича упорито татко. - По-трудно е наистина да го спечелиш. Бирник, подай ми още едно шишенце!

- Започвам работа в Евърлес - гумите излитат от устата ми още преди идеята да се е оформила напълно в съзнанието ми. Баща ми светкавично извързва глава и се вторачва в мен с предупреждение в очите.

Бирникът не помръдва.

- Е, и?

- И... - примигвам, мъчейки се да си спомня какво ми бе казала Амма на пазара. - Плащат по една година за всеки месец работа. Ако ни опростиш малко този път, ще платя двойно онова, което ти дължим. И ще платя за още два месеца предварително. - Добавям, стараяйки се да скрия отчаянието в гласа си.

Подкуп. Привлякох интереса на мъжа. Той ме оглежда от горе до долу, оценявайки ме по начин, който кара кожата ми да настръхне, но аз задържам брадичката си високо вдигната и понасям погледа му върху тялото си. Знам как Гърлинг ценят младостта и красотата. Не съм Ина Голд, но поне съм наследила дългите крака на майка си и блестящата ѝ коса. В различни грехи бих могла да мина за момиче от Евърлес.

- Джулс! - Баща ми с усилие става от масата и сграбчва бастуна си. Изправен, той стърчи над нас и в един болезнен миг съзираам човека, който той беше преди, достатъчно горд

и силен, за да спре всеки приятел на Гърлинг. Надзъртам наголу към масата. Тежи ми да го пренебрезвам по този начин. Ала не знам колко време е продал и колко му е останало.

- Абсолютно не. Забранявам ти...

- Седни - казва нетърпеливо бирникът. - Имам по-приятни неща за правене от това да слушам селски препирни.

Баща ми бавно заема мястото си наново, а челото му е засенчено от гняв и страх.

- Ще позволя на двамата ви да се разберете по този въпрос - казва бирникът с отчетливо снизхождение в гласа си, докато се отдръпва от масата. - Ако планираш да отидеш в Евърлес, момиче, утре в зори ще се видим на пазара. Ще проверим дали си годна. В противен случай ще се върна утре, за да прибера другата част от рентата.

- Благодаря за търпението - отвърщам аз. Очите на татко се насочват към мен. - Ще се видим утре.

Бирникът изсумтява нещо уклончиво. Тишината ни обгръща веднага, след като той излиза и вратата се затръшва зад гърба му.

- Колко време ти е останало? - въпросът явно сам излита от устните ми.

Той или не ме чува, или решава да не ме удостои с внимание. Поглежда наголу към покривката, попивайки с кърпа раната върху порязаната си глан.

- Джулс.

- Колко време? - настоявам аз.

- Достатъчно. - Не мога да разбера дали това е отговор или укор. Той си поема дълбоко дъх. - Ти си още дете. Трябва да се върнеш пак в училище.

- Ти трябваше да ми кажеш, че закъсняваме с рентата. Можеш да платя. Аз имам това време.

- Не - отсича баща ми и за пръв път гласът му звучи рязко. - Няма да позволя това да се случи.

- Но ти няма да ми позволиш и да работя - ядът, който бях потискала, яростта, която не можех да покажа на бирника, се вихрят и кипят в мен. - Докъде ни води това, къде води теб? Имам нужда от теб, татко... - За свой ужас усещам как от очите ми бликват сълзи. - Помисли ли за това, преди да позволиш на бирника да ти източи кръв?

- Има някои неща за света, които не знаеш, Джулс - спорът ни го е изтощил напълно и той се свлича на мястото си. Пронизва ме чувство за вина: той току-що бе дал кръв, равняваща се на месец живот, и сигурно бе изтощен. - Семейство Гърлинг са зли, водени от алчност хора. - Възроптава той. - Онова момче Лиъм по-скоро ще ни види екзекутирани, отколкото да каже истината за пожара...

Думите му се губят в избухналата кашлица. А следващите му думи са толкова притихнали, толкова немощни, че почти ми се струват въображаеми.

- Няма да им позволя да те хванат.

- Няма да ме хванат. Те дори няма да ме забележат - казвам аз, опитвайки се да скрия раздразнението в гласа си. Уморих се да се крия, да чакам. - И ако спечеля достатъчно време, ще мога да се върна в училище.

- Не - под повърхността на гласа му се долавя стоманена твърдост. - Няма да се върнеш в Евърлес. Забранявам ти!

- Татко, моля те! Никой няма да ме познае - чувам как звучи гласът ми - умолително, детински. Избухването на баща ми ме бе разтърсило. Знам, че мрази семейство Гърлинг, аз - също но не си заслужава да източи живота си, за да ме държи далече от тях. Толкова ли много страхът бе завладял съзнанието му?

- Аз все още съм твой баща - казва той. - Докато живееш под моя покрив, ще правиш онова, което аз казвам.

Отварям уста, за да оспоря чутото, когато някаква грозна мисъл се промъква в ума ми.

Той не може да ме спре.

Преди десет години, след като вече бяхме избягали от Евърлес, татко ме научи как да лъжа. Как да живеем без нашето минало. Когато селяните узнаеха, че ковачът, изпаднал в немилост пред Гърлинг, е пристигнал сред тях, щяха да повдигат вежди и да задават въпроси: защо татко е напуснал такава висока длъжност, заради тежкия и труден живот в селото ли? И още по-лошо – какво би станало, ако Лиъм ни откриеше и дойдеше да въздаде своето гребно отмъщение? Татко каза, че е по-лесно да измислим някоя глупава, обикновена история. За земеделски стопанин и дъщеря му, които изоставили нивите си, след като били опустошени от вредители. Никой нямаше да се вглежда толкова зорко в нас.

Той не го осъзнава, но ме бе научил твърде добре.

Въздъхвам тежко.

– Амма заминава за Евърлес – казвам аз. – Може би касапинът ще ми даде нейната работа.

Погледът на татко омеква.

– Може би – той се пресяга и слага ръката си върху моята. – Мразя това, че изобщо трябва да работиш. Но поне тук сме заедно.

Усмиввам му се и ми се иска да мога да му кажа истината, че идеята да се върна в Евърлес ме поболява и изпълва с ужас, но ще отида въпреки всичко. Той се засмива облекчено и аз знам, че не вижда онова, което е вътре в мен. Ставам, целувам го по челото и се отправям към кухнята, за да се заема с вечерята.

Когато татко не гледа към мен, взимам фигурката на Магъосницата от прозореца – тазц, която принадлежеше на майка ми – и я пъхвам в джоба на роклята си. Може би Магъосницата ще ми донесе късмет. Може би мисълта за нея ще ми даде сила.

На сутринта ще имам нужда и от двете.